

que l'empresa i els treballadors pactin, d'entrada, que si mai s'ha d'acomiarar ningú s'aplicarà la llei, sense anar a judici. És a dir: que el treballador renunciï d'entrada a reclamar més indemnització, si mai l'acomien. Una condició que molts acceptarien en canvi d'una feina.

Jordi Pujol creu que d'aquesta manera els empresaris perdrien la por de fer con-

tractes fixos i el nivell de precarietat laboral disminuiria. Però és una proposta molt difícil d'acceptar pels sindicats, si tenim en compte que es troben en plenes eleccions sindicals i que costaria molt d'explicar als afiliats els avantatges d'una mesura com aquesta sense saber d'entrada si tindria efectes positius.

De totes maneres, els sindicats se la mi-

ran amb lupa i molt serà que, de tot plegat, no en surti cap conclusió que permeti de disminuir la precarietat laboral.

Perquè la pressió ja és a sobre: hi ha qui diu que, amb l'expectativa que algun dia s'aprovin aquests nous contractes, els empresaris s'esperaran fins aleshores a fer fixos els treballadors eventuals que vulguin retenir dins l'empresa... **Jordi Fortuny**

Les aventures de Larry i Gerry

El gran mèrit de Lawrence Durrell és l'amor que ha desenvolupat en els seus lectors envers els petits prodigis de la natura. És l'opinió de Martí Domínguez.

Lawrence Durrell es desesperava; en pocs anys el cèlebre autor del *Quartet d'Alexandria* havia passat a ser més conegut per ser "germà del naturalista" que per les seues obres. "Ah! Vostè és família d'aquest que parla amb taaaanta gràcia de bestioles! I diu que vostè també escriu?". Per un escriptor, que en general no és l'ego l'aspecte que té menys desenvolupat, aquella nova gradació havia de considerar-se necessàriament una penosa degradació. Sobretot si el germà competia amb èxit escrivint de coses tan anodines com mosques, serps i puces. És clar que els animals més divertits del naturalista són la pròpia família: l'encantadora i caritativa mare, el malhumorat Larry, l'artiller Leslie i l'acne irreductible de Margo. Lawrence Durrell, en el pròleg de *La meua família i altres animals*, ja ho advertia: "Però si la nostra mare exerceix en el relat el paper d'honor, és a mi a qui ha correpost el més detestable: el meu menyspreu envers la ciència i la irritació amb què acollesc tots els esforços del jove geni constitueixen el costat més trist de l'escena. Era jo així de desagradable als vint anys?".

Convindreu que per un escriptor tan seriós i exigent com Lawrence Durrell el retrat que en fa el seu germà és prou per enfonsar la reputació més sòlida. I el gran Lawrence Durrell serà sempre per nosaltres aquell Larry refredat i sarcàstic, llançant imprecacions envers el clima de l'Illa del Púding (Anglaterra) i enyorant l'Illa de Sant Spiridion (Corfú). Evidentment, els altres germans no surten millor parats de l'aventura literària: Leslie és, al capdavant, un dèbil mental que es passa tot el dia disparant a una llauna i estudiant

Lawrence Durrell. El "germà del naturalista".

tractats de balística, mentre que Margo transporta, juntament amb la seua col·lecció permanent de grans, una inflamació neuronal paral·lela que li impedeix exercitar qualsevol altra acció intel·lectual que no siga parlar de règims i pomades.

És clar que, en aquelles circumstàncies extraordinàries, els éssers més racionals són els amics de Gerry: la tortuga Aquilles, l'òliba Ulisses i el gos Roger. Era així realment? Competir en seny amb una tortuga és una feina ímproba, i, en tot cas, de resultats inescrutables, i tot pareix indicar que tot allò era cert. Però el que és indubtable és que la família Durrell pertany a aquella tribu de gent heteròclita i imprevista que l'Anglaterra ha dispersat

per tot el món: gent desmesurada, *braves toqués* que en deia Maupassant, on l'excèntricitat és l'únic denominador comú. Mentre Gerald Durrell omplia la casa de Corfú d'escorpins i migales, Larry es passejava per la platja amb una gran pàmela recitant versos de Carlyle i Byron, i, al mateix temps, un altre Gerry, l'estimat Gerald Brenan, llegia Homer als pastors (especialment a les pastorettes), en els cims més recòndits de Las Alpujarras.

Comsevulla que siga, les aventures de Gerry ens han ensenyat que un teuladí pot tenir tant d'interès com una au del paradís, que el comportament d'un ratolí pot ser tan intrigant com el del tigre, o que una sargantana ens pot arribar a sorprendre com un cocodril. I és aquest el gran mèrit de Gerry: l'amor que ha desenvolupat en els seus lectors envers els petits, però meravellosos, prodigis de la naturalesa. I entre aquests prodigis se situa evidentment la seua família, immersa en un inoblidable quartet, en un foc creuat d'idees, de digressions, en fi, d'animalades irrepitibles: "—En Larry sempre causa problemes —va dir Margo—. És un criticaire. —Jo no diria que és un criticaire —va replicar la mare, falsament—. Simplement veu les coses d'una manera una mica diferent. —Vostè vol dir que pretén que tot hom li done la raó —va dir en Leslie. —Sí —corroborà la Margo—, és veritat. Sempre es pensa que ho sap tot. Té dret a fer valer la seua opinió, maca —va dir la mare—. Per això vam fer la guerra. —Què? Per què tots haguéssim d'estar d'acord amb les opinions d'en Larry?".

Ara, amb la mort de Gerry, i anys després de Larry, s'han acabat definitivament les aventures. **Martí Domínguez**